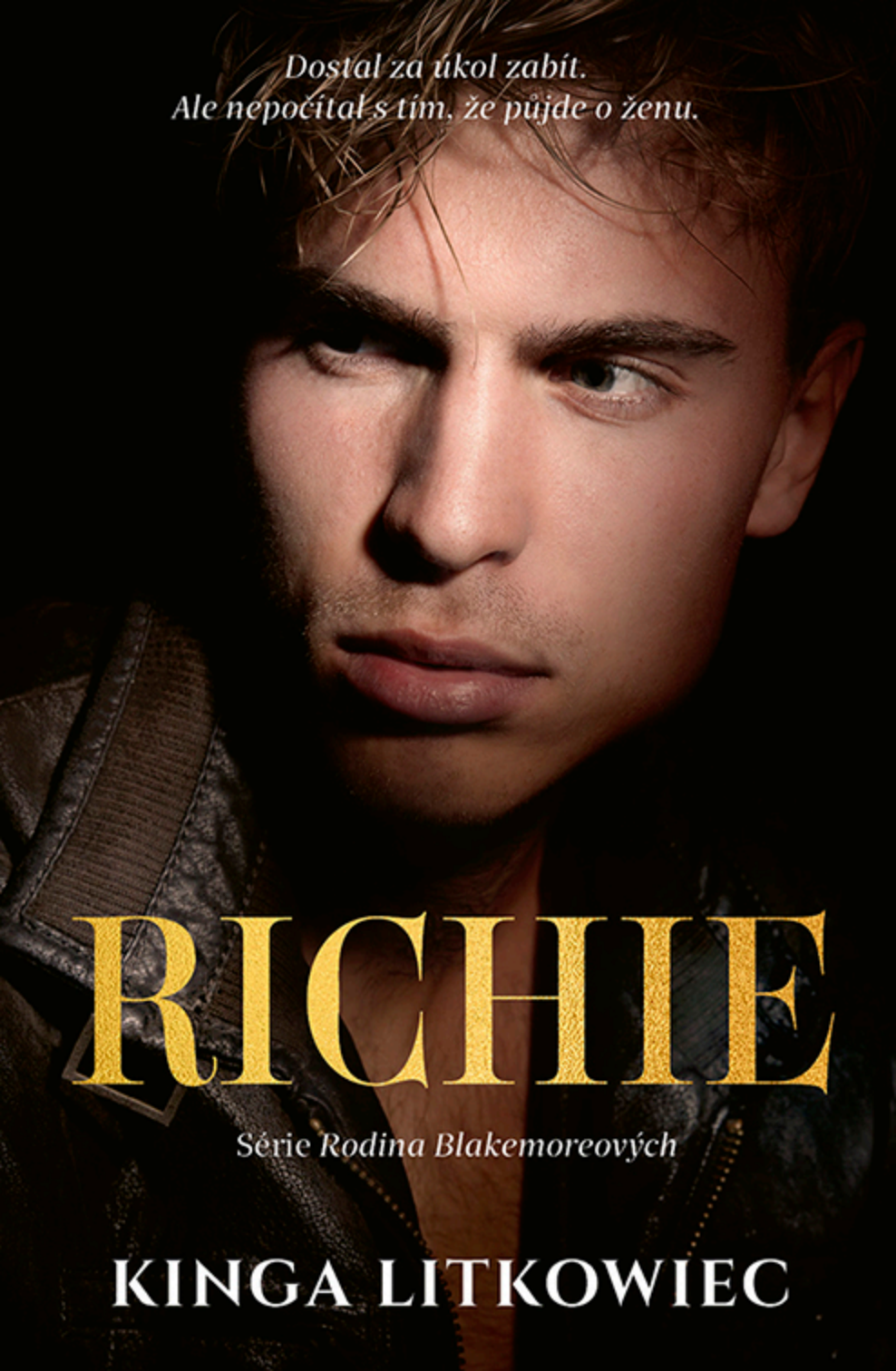

*Dostal za úkol zabít.
Ale nepočítal s tím, že půjde o ženu.*

RICHIE

Série Rodina Blakemoreových

KINGA LITKOWIEC

R

RICHIE

Copyright © 2024 by Kinga Litkowiec

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jarmila Horáková, 2026

Cover © Daniel Pocar, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7482-1 (pdf)

KINGA
LITKOWIEC

RICHIE

Série Rodina Blakemoreových

4. DÍL

přeložila Jarmila Horáková

Pro všechny pozitivně zvrácené

KAPITOLA PRVNÍ

NADIA

Dívala jsem se na obrazovky ukryté v podzemí mého domu, které nabízely pohled na město, když mě náhle z klidu vyrušil zvuk zavírajících se dveří. Ani jsem se nezachvěla a naslouchala klapání podpatků. Přesně jsem věděla, kdo se ke mně blíží. Jen ona měla právo sem vstoupit bez mého souhlasu.

„Musíš se na něco podívat. Okamžitě.“

Raja se obvykle ovládala, takže její roztřesený tón mě natolik zneklidnil, že jsem sama pocítila část jejích emocí. Otočila jsem hlavu a podívala se na fotky, které mi sestra hodila na stůl.

„Rachie Blakemore nás poctil svou přítomností,“ okomentovala jsem to s pohrdavým úsměškem.

„Do prdele, tebe to baví?! Ten zasraný Blakemore!“

„Tatínek poslal toho nejlepšího, to je dobře. Ví o nás a uvědomuje si naši převahu. Lepší to být nemohlo.“

Koneckonců, než mě stařík našel, zabralo mu to sto let. Dokonce mě překvapilo, jak dlouho to trvalo. Uměla jsem se skrývat, ale vždyť on měl pod sebou tolik lidí, že by tohle měl zařídit mnohem rychleji. Že by mě nehledal? Nebo mu možná někdo prozradil, kde pobývám? Ve skutečnosti mě to moc nezajímalo. Nejdůležitější bylo, že nakonec dostanu to, na co jsem tak dlouho čekala.

„Nechápu tě,“ povzdechla si odevzdaně Raja.

Pohybem ruky jsem jí nařídila, aby se posadila vedle mě, a když to udělala, chytila jsem ji za ruku.

„Opravdu to nechápeš? Naše pomsta právě začala.“

„To my jsme měly zaútočit! Nejsme připravené.“

„Samozřejmě že jsme. Jsme připravené ode dne, kdy nám ten hajzl zničil život. A teď si můžeme vychutnat jeho pád. Zabijeme Richieho a každého z jeho sourozenců a pak půjdeme přímo na Jordana.“

Mluvila jsem klidně, bez emocí, jako bych vyprávěla o plánech na večer, a ne o krvavé pomstě, které jsem se nemohla dočkat. Ještě jednou jsem se zběžně podívala na fotky blondáky a pousmála se.

„Je pohledný,“ řekla jsem s drobným uspokojením.

„Je. Pokud se tak dá popsat psychopat.“

Nahlas jsem se zasmála, když jsem slyšela sestřin tón plný znechucení.

„Rajo, cítím se uražená.“

„Ty jsi taky psychopatka, ale máš city. Jen se podívej na tu fotku,“ přistrčila mi snímek se zvětšenou mužovou tváří. „V jeho očích tančí smrt. Takhle se nedívá člověk. To je pohled ďábla.“

V jeho očích tančí smrt... Není to poprvé, co jsem slyšela tuhle větu. Mnoho lidí o něm tak mluvilo. Mnoho z nich se ho bálo. Mnoho z nich nechtělo, aby jim zkřížil cestu. Na rozdíl ode mě.

„Bojíš se ho?“ zeptala jsem se překvapeně.

„Jsi má sestra. Položila bych za tvoje bezpečí život. Nic a nikdo tě neohrozí, dokud nad tebou držím ochrannou ruku.“

Věnovala mi sotva postřehnutelný úsměv, ale oči už měla klidné.

„Už půjdu,“ oznámila. „Řeknu holkám, že na to jdeme.“

„Zjistí, jestli se v Detroitu objevil ještě někdo další z jeho rodiny.“

„Myslíš, že sem mohl přijet náhodou?“

„Nevylučuju, že tu dostal zakázku. Proto ho musíme sledovat, abychom zjistili, proč přijel k nám do města.“

„A co když je to běžná zakázka a on o existenci našeho klubu neví?“

„Určitě ví, že existuje. Ale nemusí tušit, že jeho rodina je naším hlavním cílem. Jestli nepřijel kvůli nám... kvůli mně, získáme trochu času.“

Raja přikývla a pak opustila místnost. Když jsem zůstala sama, vzala jsem si fotky a postupně si každou z nich důkladně prohlédla. Muž oblečený do černého s výraznými lícními kostmi v sobě opravdu měl cosi ďábelského. Neměla jsem však strach. V jeho žilách kolovala krev netvora a on byl jeho odrazem. Věděla jsem o něm všechno. Zнала jsem seznam lidí, které připravil o život. Každodenní zvyky v přestávkách mezi zabíjením. Všechna tetování zdobící jeho tělo. Často jsem se dívala na jeho fotky a přemýšlela, co přesně ta tetování představují. Jestli něco symbolizují, nebo jestli neznamenaají vůbec nic. Většina z nich mi připomínala jen smrt a bolest.

O hodinu později jsem se vrátila nahoru, kde mě přivítal chaos. Nechápal jsem, proč se všechny tak bojí, když Blake more je sám a nás je mnohem víc. Koneckonců sama bych ho bez problémů odpráskla ještě předtím, než by sdělil důvod svého příjezdu do Detroitu. Když jsem ho i tak plánovala zabít, proč bych měla čekat na lepší příležitost? Tahle vypadala ideálně. Něco mi však nedovolovalo odejít z domu a vyhledat ho. Tolik let plánování kvůli jedné krátké chvíli? Ne, musela jsem udělat všechno, aby okamžik jeho smrti byl co nejdelší a co nejbolestivější.

„Nikdo z jeho rodiny se neukázal. Aspoň ne doteď,“ sdělila mi Mia, která na sekundu odvrátila zrak od monitoru.

„Vypadá to, že je tu kvůli nějaké zakázce,“ dodala April.

„Může být,“ utrousila jsem. „Kde se ubytoval?“ obrátila jsem se na Miu.

„V hotelu The Detroit Club.“

„Kvůli kvalitě, nebo dobré poloze?“ zeptala jsem se sama pro sebe.

Ten hotel se nacházel blízko našeho domu. Richie byl prý skvělý stratég, a právě proto jsem nemohla vyloučit žádnou možnost, která mě napadla.

„Nadio, podívej,“ ozvala se Mia.

Její hlas se zachvěl, což nevěstilo nic dobrého. Přistoupila jsem k ní, abych se podívala, co vidí na monitoru.

„Vincent Blakemore,“ zašeptala jsem, když jsem muže zaznamenala.

„Podle jistých fám rozhádání bratři obnovili vztahy,“ okomentovala to Sarah. „Kdysi si šli po krku, ale teď se mnohé změnilo.“

Doneslo se mi to. Viděla jsem několik fotek, na kterých byli společně, ale stále jsem nevěřila, že opravdu došlo k usmíření.

„Pokud tu jsou oni, jsou tu i ostatní,“ řekla jsem nejistě. „Najděte je. Chci vědět o každém kroku všech, kteří se jmenují Blakemoreovi. Bez ohledu na to, jestli jsou v našem městě, nebo ve svých domovech.“

Holky se do toho hned daly a já jsem se zavřela ve své pracovně. Srdce se mi rozbušilo rychleji, když mi došlo, že to, na co jsem tak dlouho čekala, právě začalo. Necítila jsem strach, spíš příliv adrenalinu a vzrušení. Věděla jsem, že můžu zemřít, ale zároveň jsem počítala s tím, že k tomu nedojde. Měla jsem jednoduchý plán – prolít krev každého člena té zatracené rodiny. Začít od dětí, které ten parchant zplodil. Váhala jsem jen nad dcerami, ale věděla jsem, že to musím udělat, abych se konečně cítila lépe a zapomněla na minulost.

„Nadio? Můžu?“ Raja nejistě otevřela dveře.

„Stalo se něco?“

„Asi je to nad mé síly.“

„Ty se do toho nezapojíš.“

Nedovolila bych jí to. Bylo jí teprve devatenáct let a měla toho za sebou až příliš. Děkala jsem to všechno nejen pro sebe, ale i pro ni. Především pro ni.

„Nepřežiju, jestli se ti něco stane,“ zašeptala.

„Unikla jsem smrti asi tak tisíckrát,“ utrousila jsem lehce pobaveně. „Myslíš, že tentokrát to bude jinak?“

„Co plánuješ?“

„Počkám na pozvání.“

„Pozvání?“

„Když sem přijel, určitě mě bude chtít vylákat.“

„Ale nedáš se, že ne?“

„Naopak. Ráda ho uvidím tváří v tvář. Ozdobím tu pěknou tvářičku pořádnou dírou uprostřed čela a totéž udělám se zbytekem té rodiny.“

Raja chtěla něco říct, ale vypadalo to, že změnila názor. O chvíli později zaklepala Mia. Věděla jsem, co chce říct, ještě předtím, než otevřela pusu.

„Kolik?“ zeptala jsem se hned.

„Seth, Alexander a Jacob. Spolu s nimi tu jsou Carter Acosta, Angelo Howard a Victor Lewis.“

„Chybí jen nejmladší bráška a obě sestřičky.“

„Možná nepřijedou.“

„To je možné.“

Vstala jsem a vyšla z pracovny. Znovu jsem sešla do sklepa, abych mohla v tichosti sledovat Richieho. Rozmístila jsem kamery u vchodu do hotelu, kde se ubytoval, a trpělivě jsem čekala na jeho další krok. Mohla jsem tam strávit celou noc, ale něco mi říkalo, že mě nenechá tak dlouho čekat.

KAPITOLA DRUHÁ

RICHIE

Cenil jsem si samoty. A ještě víc jsem si cenil zakázek, které nepředpokládaly ničí společnost. Tentokrát jsem dostal k zakázce přibalené i své sourozence, což mi moc nevyhovovalo. Mohl bych tu ženskou zabít sám, ale nedokázal bych se zbavit celého jejího klanu. A právě proto jsem skončil v hotelovém salonku s hromadou vzrušených lidí, kteří čekali na mé rozhodnutí. Sledoval jsem je a snažil se stanovit, jaké úkoly jim mám přidělit, aby z toho vyšli bez úhony. V tom jsem nijak nevynikal, ale neměl jsem jinou možnost.

„Čas vyrazit,“ ozval jsem se, a upoutal tak na sebe pozornost všech přítomných.

„Kam jdeme?“ zeptal se Carter.

„Vy nikam. Zato já jdu na rande s vražednou kráskou.“

„Zbláznil ses?“ vzbouřil se Jacob. „To nemá být sebevražedná mise!“

„Klid. Vezmu ji do luxusní restaurace.“

„Neblbni.“

„To jenom mě zajímá, proč to dělá?“

„Všichni jsme zvědaví, ale neplánujeme obětovat život, abychom zjistili pravdu,“ utrousil Vincent. „Bez ohledu na to, proč to dělá, ji musíme zabít dřív, než ona zabije nás.“

„Neudělá to na veřejném místě. Já taky ne. Jen si popoví-
dáme.“

„To je blbý nápad,“ okomentoval to Seth.

„Možná.“ Otevřel jsem dveře a uviděl za nimi Ashtona. „Ne-
slíbil jsem, že budu dělat chůvu,“ zasyčel jsem.

„Nejsem dítě. Chci pomoci.“

„Do prdele!“ vynořil se za mými zády Jacob. „Vypadni odtud,
než tu bude horko.“

Věděl jsem, že Ash zůstane, takže jsem neplánoval poslou-
chat výměnu názorů mezi bratry. Vyšel jsem z apartmá a za-
mířil k výtahu. Venku jsem se na chvíli zastavil před dveřmi
hotelu a rozhlédl se. Usmál jsem se při pohledu na kameru na
druhé straně ulice. Nadia Petrovová se obklopila ženami s růz-
nými dovednostmi. Mezi nimi byla zřejmě i dobrá hackerka. Vě-
děl jsem, že mě sledují, a právě proto jsem nespíchal, abych
si chytil taxík. Když už jsem to udělal, řekl jsem řidiči adresu
blízké restaurace, kde jsem den předtím rezervoval stůl. Podí-
val jsem se na hodinky. Čas mého rande se blížil.

Na místě jsem se posadil k určenému stolu. Ke svému údi-
vu jsem na Nadiu nemusel čekat dlouho. Přišla oblečená do
úzkých černých šatů a krvavě rudá barva její rtěnky ve mně
vzbudila myšlenky, jestli ji chci zabít, nebo ošukat tak, že za-
pomene, jak se jmenuje.

Posadila se naproti mně, odhrnula si pramen vlasů z obliče-
je a odkryla vražedně krásnou tvář. Její hnědé oči byly studené.
Varovaly, ale také svým způsobem hypnotizovaly.

„Nač ten cirkus?“ zeptala se s úšklebkem.

„První rande bývají nejvíc vzrušující, nemyslíš?“

„Emoce cítím jen tehdy, když mačkám spoušť. Chceš se pře-
svědčit?“ nadzvedla obočí a vrhla na mě provokativní pohled
plný zášti.

Přišel k nám číšník, ale ani jeden jsme neměli chuť na jíd-
lo. Chtěli jsme jen dokončit ten rozhovor a zjistit co nejvíc
informací.

„Přineste nám láhev nejlepšího vína,“ řekl jsem rychle a jakmile muž odešel, znovu jsem se zadíval na Nadiu. „Jak chceš mě a mou rodinu zabít?“

„Myslíš, že ti to řeknu?“ zeptala se posměšně.

„Plánovala jsi to dlouho?“

„Mluvíš s rovnocennou soupeřkou, a kladeš jí přitom takové otázky?“

„Nejde o to, že bych tě podceňoval. Prostě jsem zvědavý, jak tě napadlo, že se ti to může podařit.“

Číšník se vrátil s vínem. Měl jsem dojem, že je rozlévá do sklenic celou věčnost. Když konečně odešel, Nadia odpověděla: „Vím, že si rád hraješ. Občas chvíli, občas hodiny a v některých situacích i celé dny. Já vyřizuji věci rychle, protože nerada plýtvám časem. Právě proto se mi tvoje hra nelíbí.“

„Zabíjíš, a nemáš z toho uspokojení? Zklamala jsi mě. Tak to nejsi důstojná soupeřka.“

Rty se jí zachvěly a oči zúžily.

„Chceš si hrát?“

„Do prdele,“ vydechl jsem. „Ani nevíš, jak moc. Budeš má oblíbená panenka.“

Popadla láhev a vydala se k východu.

„Už se nemůžu dočkat!“ křikl jsem a upozornil tím na sebe ostatní hosty. „Má holka mi plánuje nachystat překvapení v hotelu. Znáte to, ne?“

Zasmál jsem se a všiml si, že každý, kdo se na mě před chvílí podíval se zvláštním zájmem, se zastyděl. Vypil jsem obě skleničky, hodil na stůl bankovku a odešel z restaurace. Přemýšlel jsem, jestli mi ta schůzka něco přinesla.

Venku jsem vytáhl telefon a vytočil Alexovo číslo. Zvedl to skoro okamžitě.

„Všechno vyřízeno.“

„Máš ji?“

„Samozřejmě.“

„Za chvíli tam budu.“

„A co ostatní? Řekneme jim to, nebo pořád plánuješ předstírat, že máš jiný plán?“

Jen Alexander věděl, proč jsem vytáhl Nadiu z domu. A jen on mohl vykonat úkol, který jsem mu svěřil.

„Jo, teď jim to můžeš říct. Sejdeme se na místě.“

Usmál jsem se při pomyšlení na blížící se zábavu. Dominantní část mého já měla z otcovy zakázky radost. Hra se smrtí pro mě byla jako droga. Potřeboval jsem ji a dělal všechno pro to, abych si smrt co nejvíc užil. A Nadia... Nadia byla ideálním dealerem.

KAPITOLA TŘETÍ

NADIA

Chtěl se bavit a já jsem měla v úmyslu mu zajistit zábavu, jakou si zaslouží. Svůj plán jsem zatím odsunula na vedlejší kolej. Možná jsem k tomu přistupovala příliš ambiciózně a nechala jsem se vyprovokovat, ale chtěla jsem Richiemu ukázat, že se zapletl s nesprávným člověkem. Mohl umřít rychle, ani by necítil bolest. Sám si svůj konec vybral. Byl na mém území, což mi poskytovalo převahu, kterou jsem velmi potřebovala.

Vzteky, který jsem cítila, zesílil při pohledu na můj dům. Nejistě jsem vešla dovnitř a uviděla v obývacím pokoji jeden velký nepořádek. Raja přiběhla a vrhla se mi do náruče. Trásla se, když se mi snažila říct, co se během mé nepřítomnosti přihodilo.

„Bylo to plánované,“ vzlykala.

Chytila jsem ji za paže a odtáhla ji od sebe, abych se jí podívala do očí.

„Co bylo plánované? Co se stalo?“

„Jakmile jsi odešla, jeden z nich sem přišel s nějakými lidmi.“ Několikrát se nadechla a snažila se zastavit pláč. „Neměly jsme šanci. Bylo jich hodně... unesli Miu.“

Zbytek děvčat stál u zdi. Měly sklopené hlavy a napjatá těla. Kdyby místo Mii unesli mou sestru, pozabíjela bych je. V tu chvíli jsem to taky měla chuť udělat, ale brzdilo mě to, že Raja to

všechno vidí. Záleželo mi na každé z nich, ty holky byly má rodina, ale tahle situace mi na moment zatemnila mozek. Dívala jsem se na ně a nevěděla, jestli se na ně chci vrhnout, nebo je utěšovat a ujišťovat, že to bude dobré.

„Říkala jsi, že tu byl jeden z nich s nějakými lidmi,“ obrátila jsem se klidně na sestru. „Který?“

„Vysoký tmavý blondák. Alexander. Nikoho jiného jsem nepoznala.“

„Říkal něco?“

„Ne, ale tohle ti mám předat.“

Podala mi dopis a já jsem ho hned otevřela. Věděla jsem, že odesilatelem není Alexander, ale Richie, kterému jsem nalletěla.

Zahrajeme si na kočku a myš? Najdi svou holčičku do půlnoci. Každá minuta zpoždění ji bude stát jeden prst. A až dojdou prsty, pohraju si se zuby. Pak ji zbavím těch krásných medových očí.

V tu chvíli jsem pochopila, jak moc jsem ho podcenila.

Roztrhala jsem papír, hodila kousíčky na podlahu a podívala se na hodiny. Měla jsem najít Miu, právě ji, která jako jediná dokázala lokalizovat každého během pár sekund. Pohledem jsem zabloudila k jejím zařízením. Nechápala jsem, jak pracuje. Přesto jsem k nim přistoupila a podívala se na stále zapnutý monitor. Kamera sledovala hotel, kde se Blakemore ubytoval. Věděla jsem, že tam je nenajdu.

„Potřebuju seznam opuštěných budov v celém městě,“ ozvala jsem se rozechvělým hlasem. „Máte na to půl hodiny!“

Holky se daly do práce. Všechny s výjimkou mé sestry. Nehnula se z místa, kde jsem ji nechala. Vrátila jsem se k ní a podívala se jí do uslzených očí.

„Najdeme ji,“ řekla jsem odhodlaně a odhrnula jí pramen blond vlasů z porcelánové tváře.

„Jseš si jistá?“

„Samozřejmě.“

„Říkala jsi, že si s Blakemorem bez problému poradíš,“ utrousila vyčítavě. „Stačilo pár minut a jeden z nich sem vzlítnul a odvedl Miou.“

„Udělala jsem chybu. Přiznávám. Nečekala jsem, že Richie je tak dobře připravený. Ale žádné další klopýtnutí už nedovolím.“

„Co plánuješ udělat?“

„Zabít ho.“

„Ale teď? Co bude s Miou?“

„Najdu ji. Vráti se domů ještě dneska. Slibuju.“

Raja přikývla, ale v očích jsem jí viděla nejistotu. To bolelo, nikdy bych nechtěla mladší sestru zklamat. Zabití Blakemorea najednou přestalo být tak důležité jako získat nazpět důvěru mé jediné rodiny.

Za necelou půlhodinu jsem dostala seznam opuštěných budov. Intuice mi napovídala, že Mia je v továrně, kterou zavřeli před rokem. Byla sice hlídaná, ale uplacení ostrahy nepředstavovalo větší problém. Umístění objektu a rozložení místností vypadaly jako ideální skryš. Doufala jsem, že se nemýlím.

Vyrazila jsem k východu, ale zastavil mě Phoebin hlas.

„Jdeme s tebou.“

Přes rameno jsem se podívala na ni a na ostatní holky.

„Ne. On chce, abych tam přišla sama. Vráťím se i s Miou,“ řekla jsem sebevědomě a věnovala jim chabý úsměv. „Můj čas ještě nepřišel. Ještě ne.“

Odešla jsem z domu, nasedla do auta, nastartovala a vyjela na ulici. Od cíle mě dělilo nějakých dvacet minut a pomýšlení na něj mě stále víc vyvádělo z míry. Neměla jsem strach, jen vztek a chuť se pomstít. Richie Blakemore byl na mém seznamu druhý – hned po svém zatraceném otci.

Dojela jsem na místo, vyskočila z auta a běžela ke vchodu. Už jsem si byla jistá, že jsem vsadila na správnou kartu. Po

hlídačích nebylo ani stopy a černý mercedes zaparkovaný vedle hlavních dveří jen potvrzoval mé domněnky.

Uvnitř vládla tma a naprosté ticho. Procházela jsem se zbraní v ruce jednotlivé místnosti. V jednu chvíli jsem už ztrácela naději, že Miu najdu. Zrovna když jsem se chtěla vrátit, uslyšela jsem, jak něco uhodilo o kov. Zvuk přicházel zezdola, což mě trochu překvapilo. Nečekala jsem, že je tu sklep, a netušila jsem, kde by mohl být vchod do něj. Podívala jsem se na hodinky. Do půlnoci zbývaly čtyři minuty. Běžela jsem vpřed, rozhlížela se, ale nikde jsem neviděla správnou cestu.

Vyběhla jsem ven a obešla budovu. Všimla jsem si schodů vedoucích dolů. Seběhla jsem po nich a vzala za kliku, ale dveře byly zamčené. Odbila půlnoc. Moc jsem nepřemýšlela, prostřelila zámek a vtrhla dovnitř. Nejdřív jsem uviděla Miu přivázanou k židli a po chvíli i ostatní. Stáli jeden vedle druhého naproti ní. Richie se k ní pomalu blížil.

„Máš zpoždění,“ řekl lhostejně a držel v ruce malý kovový předmět. „A já už si myslel, že jí zachrániš všechny prsty.“

„Nech ji,“ zasyčela jsem, zvedla zbraň a namířila na něj. Zasmál se.

„Jseš si jistá, že je to dobrý nápad?“

Všichni sáhli po pistolích a namířili je na mě.

„Řekla jsem, abys ji nechal!“

„Přijdeš si sem, hrozíš mi bouchačkou a kazíš celou zábavu.“

„Jestli se jí dotkneš, zabiju tě. I kdybych měla umřít o sekundu později.“

Narovnal se a s mdlým úsměvem se vydal ke mně. Cítila jsem spoušť pod prstem a byla jsem připravená ji kdykoliv zmáčknout. Když už jsem to měla v úmyslu udělat, podívala jsem se na Miinu tvář a vzpomněla si na slib daný sestře. Neochotně jsem spustila ruku, zajistila zbraň a schovala ji za páskem kalhot.

„Jde ti o mě, tak jí dovol, aby se vrátila domů,“ řekla jsem se staženým hrdlem, když muž došel až ke mně.